

El marquès parla dels vius

La quarta i última part de les memòries de José Luis de Vilallonga repassa personatges i fets del 76 al 96

M.J. JORDAN

Entrevistar **José Luis de Vilallonga** és premi segur en la tòmbola dels titulars. Tant et diu, parlant de monarquies, que els britànics sempre han estat “una mica maricons” (*La Columna*, TV3) com t’assegura que a casa de **Mel Ferrer** i **Audrey Hepburn**, entre garperies i règims no hi havia res de bo per menjar. Ara, amb l’arribada del seu últim recopilatori biogràfic, el marquès de Castellvell continua el seu àcid repàs per la societat i els personatges que han envoltat la seva sibarita existència, en aquest cas del 1976 al 1996. Evidentment, tampoc estalvia comentaris verinosos, però (com ell mateix ja pressuposava quan presentava el volum anterior) el fet que els seus protagonistes siguin encara vius dificulta molt la tasca d’un cronista fidel a la seva veritat.

Sense anar més lluny, un dels episodis que es prometien més morbosos, el de la seva fallida vinculació amb el baró **Thyssen** com a biògraf, ni apareix. “La baronessa devia tenir por que parlés de coses que he vist i m’ha posat una querella d’un milió d’euros, de manera que per no ficar en embolics el meu editor he suprimit aquesta part”, explica el mateix autor.

Les crítiques a la col·lecció d’art de **Carmen Cervera**, que considera mediocre “perquè no hi ha *opera magna*”, juntament amb un reportatge a la revista *Tiempo* en què es posaven en boca de Vilallonga comentaris viperins, han congelat les relacions entre les dues parts fins al punt d’arribar als tribunals. “L’actual viuda estava entestada a figurar en la biografia a la mateixa altura que el seu marit, fallàcia a la qual no em vaig prestar”, diu el marquès en una entrevista a Efe. Però no ha callat totalment, ja que assegura que els cent folis escrits sobre la història els ha cedit a **H.W.**

Lichfield, un periodista britànic “bastant diabòlic”.

El fracàs del projecte amb els Thyssen va tenir la contrapartida de facilitar que l’autor i l’editor es proposessin fer una altra biografia aristocràticament encara més elevada, la del rei **Joan Carles**. “Potser va acceptar la meua proposta perquè tots dos parlem el mateix llenguatge, a mi no necessitava explicar-me determinades coses i això feia que se sentís a gust a les entrevistes”.

Joancarlista declarat, Vilallonga va ser una de les veus més sonades contra l’idil·li

reina no només l’aplaudeix –per ser una noia “jove, atractiva, gran professional i sens dubte molt intel·ligent”– sinó que li ha fet veure el príncep molt més segur, preparat i adult que mai.

Aquest volum pot considerar-se força seriós, si ho jutgem per les personalitats polítiques o històriques amb què Vilallonga –durant molt temps periodista de *Paris Match*– conversa. Entre festes a Mònaco –amb entrevista a **Grace Kelly**– i saraus hispànics, l’autor parla llargament amb una exiliada i amargada **Farah Diba** i amb l’home que va dur

en un article molt polèmic que pretenia “desinflar el globus”.

Tampoc s’ha de passar per alt la bona relació amb **Santiago Carrillo**, l’home que demà li presentarà l’obra a Barcelona a l’auditori de Plaza & Janés. Un llibre que per cert es diu *La rosa, la corona y el marqués rojo*. A **Felipe González** –potser la rosa– també li hauria agradat assistir-hi, si hagués pogut. “Ara que està de moda atribuir a l’era socialista totes les desgràcies no hem d’oblidar que Felipe ens va treure de la caverna en una època molt fascinant i il·lusionant”, diu l’autor, que

l’hauria matat amb les meves mans!”, li va dir l’editor. Vilallonga es va negar a fer-ho i es va quedar sense guardó. Aquest episodi és un clar exemple que l’autor té més fe “en una anècdota ben explicada que en una llarga disquisició literària o filosòfica”, i les seves són brillants. Hi ha qui pensa que són producte de la fantasia, però ell jura que tot el que explica és veritat.

De la seva vida personal, per exemple, diu que ara ja n’ha eliminat les relacions passionals: “L’alliberament sexual ens arriba als homes amb l’edat igual que als caimans, els titins i les cadeneres”, assegura, i descriu aquest plaer com una cosa efímera, sempre igual. En aquesta etapa el marquès és home d’una sola dona, **Syliane** –“bella i decorativa, que s’obria de nit com una d’aquelles flors que només s’entenen bé amb la lluna”–, tot i que arribat un cert

moment ella ho va llançar tot “per la borda” com si “haver viscut durant tants anys al costat d’un home molt més gran li recordés cada matí com de ràpid s’aproximava la seva pròpia vellesa”.

Amarga reflexió, com la que acompanya les poques línies que dedica al seu últim i fugaç matrimoni amb la periodista basca **Begoña Aranguren**, coneguda pels programes *Epílogo*: “Va ser la clàssica reliscada d’un senyor gran que busca companyia per als seus moments de tedi entre llibre i llibre. Em vaig cuidar, per la meua futura tranquil·litat, de triar una dona que fos l’antídot absolut de tota velleïtat de caràcter sexual, cosa que va resultar innecessària perquè a la meua quarta dona només li interessava saber el nom del notari que havia redactat el meu testament”.

Més enllà del 1996 no hi haurà més memòries, perquè Vilallonga prefereix centrar-se en textos més curts, periodístics, i també perquè és el moment que la dreta arriba a l’Estat, “i el senyor **Aznar** no dóna per a gaires pàgines” (el marquès als seus llibres només hi parla d’aquells que considera prou “importants”). El futur polític d’Espanya sospita que anirà a parar a mans de **Mariano Rajoy**, de qui assegura que li agrada “el seu sentit de l’humor i la seva capacitat dialogant, diferent d’Aznar, i també el fet que fumi cigars”.

El periodista i aristòcrata presenta demà les seves memòries a Barcelona amb Santiago Carrillo al costat

de **Felip** amb **Eva Sannum**, la model noruega que s’havia mostrat en calces en un anunci. El marquès assegurava que l’hereu no estava demostrant estar a l’altura del que algun dia li ha de venir a sobre. Ara, però, la seva visió ha canviat radicalment. La decisió de triar **Letizia** com a futura

*L’aristòcrata
suprimeix la part
dels Thyssen
perquè la
baronessa s’ha
querellat*

el *Guernica* a Espanya, **José Mario Armero**, i també repassa amb entusiasme la figura de **Josep Tarradellas** –un gran personatge a l’estil **Charles de Gaulle**– i la seva dona. La família de Vilallonga l’havia titllat de “lladre” per haver requisat les seves pertinences durant la guerra, però es van haver d’empassar l’orgull quan, anys després, el polític els va tornar joies, accions i obres d’art perfectament catalogades. El marquès també desvela que va ser el rei en persona el qui li va explicar que hi havia una conspiració en contra seva, encapçalada per **Antonio García Trevijano**, per implicar-lo en un escàndol financer i obligar-lo a abdicar. Llavors va decidir fer-ho públic

relata experiències relacionades amb el polític socialista però també amb el líder comunista.

Per exemple, que **José Manuel Lara** li va prometre el premi Espejo de España si eliminava de l’obra candidata les referències a Carrillo: “És un assassí, si hagués pogut

*Vilallonga creu
que l’elecció de
Letizia és
encertada i que
diu molt del
príncep Felip*